

Arrest

nr. 56 090 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 oktober 2009 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in. Daar zij echter in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning, wordt op 22 december 2009 een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten gericht. Daar de Hongaarse autoriteiten op 26 januari 2010 echter hadden ingestemd met de overname van haar echtgenote, daar zij in het bezit was van een Hongaars visum, richt de gemachtigde van de staatssecretaris op 24 februari 2010 eveneens een verzoek tot overname aan de Hongaarse autoriteiten. Op 23 april 2010 weigeren de Hongaarse autoriteiten het verzoek tot overname. Op 21 juni 2010 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met het verzoek tot overname.

1.2 Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op een onbekende datum ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde (...)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 26/10/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene zou op 23/09/2010 in België zijn toegekomen. Betrokkene zou de Macedonische nationaliteit bezitten en geboren zijn op 31/03/1985.

Tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 16/11/2009 verklaart betrokkene dat hij op 21/09/2010 met de bus uit Skopje is vertrokken en via Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland naar België is gekomen waar hij op 23/09/2010 is aangekomen. Hij is in het bezit van een geldige Italiaanse verblijfstitel (ITAxXXXXAA – geldig van 02/02/2007 tot 01/02/2012). Betrokkene reisde samen met zijn vrouw D. A. (°23/08/1987).

Gelet op het feit dat betrokken over een geldige Italiaanse verblijfsvergunning beschikt, werd op 22/12/2009 een overnameverzoek op basis van art. 9.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 21/06/2010 lieten de Italiaanse autoriteiten ons weten dat het verzoek tot overname wordt ingewilligd. Teneinde het gezin samen te houden werd voor zijn vrouw een overnameakkoord op basis van art 14.b van de Dublin Verordening bekomen. Op 27/08/2010 is betrokkene zijn vrouw bevallen van een dochter, D. S. Op 23/09/2010 werd Italië verwittigd van deze geboorte en met toepassing van art 4.3 van de Dublin Verordening werd Italië ook de verantwoordelijke lidstaat voor het minderjarige dochtertje van betrokkene.

Italië heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Italië kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer betrokkene gevraagd wordt of hij een specifieke reden heeft waarom hij precies in België een asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij in Italië problemen had met zijn ex-vrouw en dat een vriend van hem aanraade om naar België te komen. Het feit dat betrokkene problemen heeft met zijn ex in Italië kan echter geenszins weerhouden worden als argument om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.1 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan: *“Enig middel op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout, van de schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 1 van Conventie van Genève van 28 juli 1951”.*

Ter adstruering van het enig middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten tegen mijn verzoeker gewezen heeft (bijlage 26 quater);

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoeker aangevoerd wordt de administratie verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat mijn verzoeker de door de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden bewijsvoering betwist en beschouwt dat die klaarblijkelijk artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat hij ook een schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout oproept.

Dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoeker aangevoerd wordt de administratie verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de verplichting tot motivering die door bovenvermelde bepalingen voortvloeit niet alleen vereist dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld worden maar ook een adequate motivering vereist die een verband vertoont met de door de beslissing bedoelde toestand;

Dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan;

Dat de vereiste motivering het bovendien mogelijk moet maken na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak overgegaan is en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegt;

Dat de inhoud van de betwiste beslissing in casu aan deze verplichting tot motivering echter niet voldoet;

Dat het toch voor de hand ligt dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt, hierin begrepen inlichtingen waarvan zij zelf kennis had genomen;

Dat het inderdaad in overweging dient genomen te worden dat de tegenpartij gespecialiseerd is in de behandeling van asielaanvragen en diensgevolge helemaal op de hoogte is of zich helemaal op de hoogte beweert te zijn van de situaties die in het land van herkomst van de verzoeker heersen;

Dat, in het kader van de betwiste beslissing, de tegenpartij toch geen rekening hield met de argumenten die door de verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag opgeroepen werden;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de betwiste beslissing alleen maar verklaart dat de verzoeker over een verblijfsdocument van Italië beschikt, wat hij niet betwist, en dat dit land dus bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen;

Dat de tegenpartij absoluut geen rekening houdt met de argumenten die de verzoeker aanvoert om zijn vertrek uit Italië te rechtvaardigen, en dat die argumenten rechtstreeks in het kader van zijn asielaanvraag in België passen;

Dat het toch van de tegenpartij verwacht werd dat die de door de verzoeker in zijn asielaanvraag opgeroepen argumenten moest onderzoeken;

Dat de tegenpartij echter, zoals dit hieronder bepaald wordt, niet tot een specifiek en individueel onderzoek van het asielverhaal van de verzoeker overgegaan is;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève voorziet:

“Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kan maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land...”

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de reden van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een breder concept dat als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere concepts vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat mijn verzoeker in dit geval voor de Dienst Vreemdelingenzaken kort verklaard heeft dat hij en zijn vrouw het voorwerp maakten van een vendetta die hen dwongen hun land van herkomst te verlaten;

Dat mijn verzoeker het absoluut niet betwist dat hij op het grondgebied van Italië binnenkwam maar dat hij ook jammer genoeg de gevolgen van die vendetta op dat grondgebied onderging;

Dat wat de tegenpartij in het kader van de betwiste beslissing oproept als een zuiver probleem tussen personen waarmee de verzoeker met zijn ex-vrouw op het Italiaans grondgebied geconfronteerd werd, dat echter niet betreft;

Dat, als er meer aandacht door de tegenpartij aan het asielverhaal van mijn verzoeker geschonken was, mijn verzoeker hierin inderdaad uitlegt dat de problemen waarmee hij met de familie van zijn ex-echtgenote op het Italiaans grondgebied geconfronteerd werd een rechtstreeks verband hebben met de vendetta die tegen hem gesteld werd en die hem dwong zijn land van herkomst te verlaten;

Dat de oorsprong van deze vendetta precies ligt in de verhouding die hij met Mevrouw A. D. onderhoudt;

Dat men anders, indien dat niet het geval was, slecht zou begrijpen waarom mijn verzoeker het Italiaans grondgebied, waar hij over een verblijfsvergunning beschikt, zou verlaten;

Dat België, door mijn verzoeker te verplichten naar Italië terug te keren terwijl hij er aan een risico van onmenselijk en vernederende behandeling blootgesteld wordt, haar internationale verplichtingen niet zou eerbiedigen;

Dat, gezien de aard en de oorzaak van de angst voor vervolgingen die door mijn verzoeker opgeroepen worden, het overduidelijk is dat de Italiaanse overheid niet in staat is zijn veiligheid zowel als die van zijn echtgenote en hun kind te waarborgen;

Dat mijn verzoeker het vordert voor Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verhoord te worden om de argumenten die hij in het kader van haar asielaanvraag wenst op te roepen verder te kunnen ontwikkelen;

Dat er in dit geval rekening dient gehouden te worden met het asielverhaal van de verzoeker voordat een of andere beslissing genomen wordt betreffende het al dan niet terugsturen van de verzoeker naar Italië;

Dat de tegenpartij in het kader van de betwiste beslissing nochtans een stereotiepe bewijsvoering adopteerde, die absoluut geen rekening houdt met de door de verzoeker in het kader van haar asielaanvraag opgeroepen elementen;

3. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat de verzoeker op 10 november 2010 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op het grondgebied van het Rijk op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 indiende;

Dat deze aanvraag nu nog lopende is;"

2.2 In zoverre de verzoekende partij met haar verwijzing naar artikel 1 van Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) de schending van deze bepaling wenst aan te voeren, dient erop gewezen te worden dat dit artikel geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140 572), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden opgeworpen.

Daar waar de verzoekende partij de schending van het “algemeen principe van een goed beleid” opwerpt, merkt de Raad op dat zij niet duidelijk maakt naar welk principe zij precies verwijst noch op welke manier dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden zou zijn. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291).

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die zij op 10 november 2010 zou hebben ingediend en dat deze aanvraag nu nog lopende is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins aangeeft om welke reden zij hiervan melding maakt in haar verzoekschrift en op welke manier dit gegeven relevant is in het kader van het annulatieberoep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

26^{quater}). Dit onderdeel van het enig middel dient dan ook, gelet op hetgeen hoger is gesteld met betrekking tot hetgeen een middel vereist om ontvankelijk te zijn, als onontvankelijk te worden beschouwd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf twee van elkaar onderscheiden aanvragen zijn. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft namelijk geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag indient om machtiging tot verblijf, heeft geenszins tot gevolg dat het bestuur geen standpunt kan innemen omtrent de Staat die bevoegd is voor de behandeling van een eerder door deze vreemdeling ingediend asielverzoek en verhindert evenmin dat het bestuur derhalve overgaat tot de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen schorsende werking.

Met betrekking tot de andere onderdelen van het enig middel, wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de niet-verantwoordelijkheid van België voor de behandeling van de asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9, punt 1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de verantwoordelijkheid van de lidstaten voor de behandeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar middel grotendeels beperkt tot een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de motiveringsplicht, zonder dat ze de door haar naar voren gebrachte principes ook daadwerkelijk toetst aan de bestreden beslissing. Op deze manier maakt zij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is of dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet met alle elementen van de zaak heeft rekening gehouden.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij stelt dat zij niet betwist dat zij over een verblijfsdocument van Italië beschikt. Zij stelt dat de bestreden beslissing slechts dit verklaart en dat dit land dus bevoegd is om haar asielaanvraag te behandelen, maar gaat op dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing niet verder in en weerlegt derhalve niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op deze grond kon oordelen dat Italië inderdaad verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat zij zich daarentegen slechts beroept op argumenten die zij zou hebben aangevoerd om haar vertrek uit Italië te rechtvaardigen, argumenten die rechtstreeks passen in het kader van haar asielaanvraag en waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden en met betrekking waartoe hij niet tot een specifiek en individueel onderzoek is overgegaan. In de uiteenzetting met betrekking tot artikel 1 van de Conventie van Genève, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij zich in het kader van voorliggend annulatieberoep niet rechtstreeks op dit artikel kan beroepen, maakt zij melding van een vendetta die haar en haar echtgenote dwong hun land van herkomst te verlaten en waarvan zij ook op Italiaans grondgebied de gevolgen ondergingen. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, (bijlage 26^{quater}) betreft, een beslissing genomen op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Uit § 1 van voornoemde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wanneer een asielaanvraag wordt ingediend, dient vast te stellen welke lidstaat van de Europese Unie, met toepassing van de Europese regelgeving, *in casu* de Dublin-II-Verordening, verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het behoort derhalve niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om de asielaanvraag ten gronde te onderzoeken, gelet op het feit dat deze bevoegdheid, voor de in België te behandelen asielaanvragen, van op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet toekomt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In dit kader kan overigens worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, dan ook niet *“gespecialiseerd is in de behandeling van asielaanvragen”*. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij nergens melding heeft gemaakt van enige vendetta. Als antwoord op de vraag waarom zij in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde zij slechts dat zij *“problemen (had) met (haar) ex-vrouw België”* en dat een vriend het haar had aangeraden naar België te komen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent aangegeven dat het feit dat zij problemen had met haar ex in Italië geenszins kan weerhouden worden als argument om haar asielaanvraag in België te behandelen. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar problemen *“oproept als een zuiver probleem tussen personen waarmee de verzoeker met zijn ex-vrouw op het Italiaans grondgebied geconfronteerd werd”*, terwijl zij in haar asielaanvraag uitlegt dat haar problemen een rechtstreeks verband hebben met de vendetta die tegen haar gesteld werd en die haar dwong haar land van herkomst te verlaten. De Raad ziet echter niet in en de verzoekende partij maakt geenszins duidelijk op welke manier het kennelijk onredelijk zou zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris, op basis van de verklaringen van de verzoekende partij die hoegenaamd geen melding maken van enige vendetta, maar slechts spreken over *“problemen met mijn ex-vrouw in Italië”* heeft geoordeeld dat zulke problemen geenszins kunnen weerhouden worden als argument om haar asielaanvraag in België te behandelen. De verzoekende partij kan de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten dat hij met de elementen waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst geen rekening heeft gehouden, nu uit het administratief dossier blijkt dat zij deze elementen nooit eerder naar voren heeft gebracht. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich met de uiteenzetting in haar verzoekschrift beperkt tot loutere beweringen, die zij in generlei mate staft. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, daar waar zij stelt dat België haar internationale verplichtingen niet zou eerbiedigen, door haar te verplichten naar Italië terug te keren terwijl zij aan een risico van onmenselijke en vernederende behandeling blootgesteld wordt, een bewering die zij, zoals hoger reeds gesteld, noch staft noch eerder naar voren heeft gebracht, nalaat aan te geven naar welke *“internationale verplichtingen”* zij verwijst, laat staan dat zij de schending van zulke verplichting aanvoert.

In de mate dat de verzoekende partij nog *“vordert voor Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verhoord te worden om de argumenten die (z)ij in het kader van haar asielaanvraag wenst op te roepen verder te kunnen ontwikkelen”* wijst de Raad erop dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en derhalve niet bevoegd is zulke vordering toe te kennen of af te wijzen.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog dan ook op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een klaarblijkelijke beoordelingsfout, de schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, een onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden, en een schending van het algemeen principe *“volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissing door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”* worden derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS